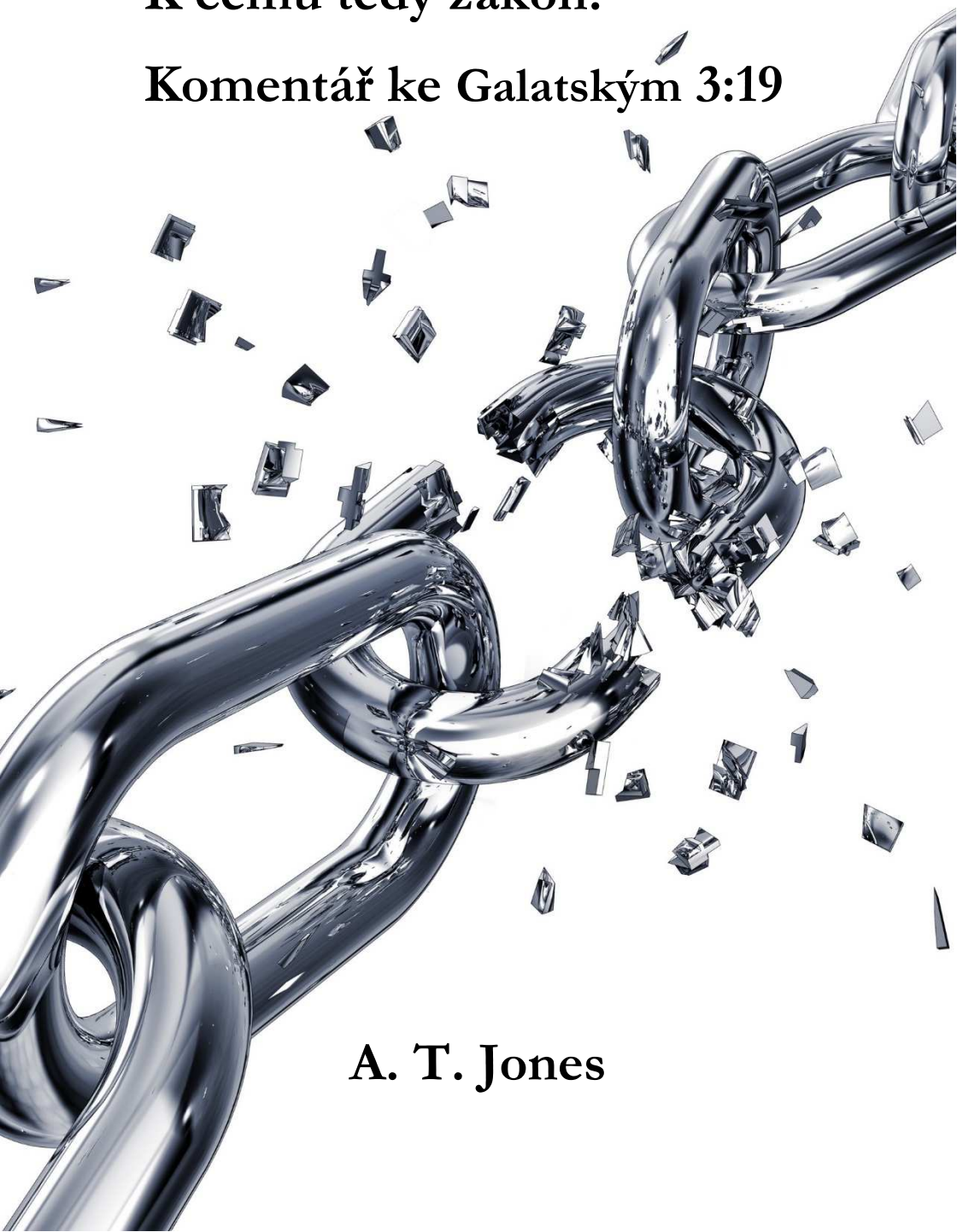

K čemu tedy zákon?

Komentář ke Galatským 3:19

A. T. Jones

K čemu tedy zákon?

Komentář ke Galatským 3:19

A. T. Jones

Převzato z článků v časopise Review and Herald
6. únor 1900 - 13. březen 1900

Vytištěno v Austrálii
Maranatha Media maranathamedia.com

březen 2017

Obsah

Úvod	5
K čemu tedy (slouží) zákon?	7
Mravní a obřadní zákon	9
Mylné názory o "přidaném zákoně"	12
Zákon vyslovený kvůli přestoupení.....	15
Rukou prostředníka.....	18
Dokud by nepřišlo símě = druhý příchod	21

Úvod

Otázka, který zákon byl zákonem v listu Galatským, byla ústředním bodem doktrinního boje, k němuž došlo během biblické konference adventistů sedmého dne v roce 1888.

Proč je pro nás tak důležité, abychom rozuměli ústřednímu bodu, týkajícímu se této otázky? Zákon v listu Galatským odhaluje, zda skrze detaily Písma správně rozumíme věčné smlouvě. Přestože je možné rozumět ústřednímu tématu věčné smlouvy, toto téma je třeba chápat v jednotlivostech Písma, abychom ji skutečně ocenili a vyučovali z Písma. Obzvlášť to platí o Pavlových spisech.

Jak to zachycují dějiny, otázky ve 3. kapitole listu Galatským se přímo týkají pochopení ospravedlnění z víry.

O deváté hodině pokračoval starší Waggoner ve svém vyučování o zákonu a evangeliu. Uvažovalo se o textech ze Skutků 15 a Galatským 2 a 3, ve srovnání s Římanům 4 a jinými pasážemi v listě Římanům. Jeho cílem bylo ukázat, že to, o co ve sporu opravdu šlo, bylo ospravedlnění vírou v Krista, která se nám - tak jako Abrahamovi - počítá za spravedlnost. Smlouva a zaslíbení dané Abrahamovi jsou smlouvou a zaslíbeními pro nás. - "Third Day 's Proceedings, pátek 19. října 1888", General Conference Daily Bulletin 2, 1 (21. říj. 1888), str. 1.

Ellen Whiteová potvrdila, že tímto poselstvím bylo vskutku ospravedlnění z víry.

Někteří mi napsali a ptali se, zda je poselství o ospravedlnění z víry poselstvím třetího anděla, a odpověděla jsem: "Je to vskutku poselství třetího anděla." - Review and Herald, 1. duben 1890

Pán ve svém velkém milosrdenství poslal svému lidu skrze starší Waggonera a Jonese tu nejvýznamnější zvěst. Toto poselství mělo světu odhalit vyvýšeného Spasitele, oběť za hříchy celého světa. Představovalo ospravedlnění z víry v onu Záruku; vyzývalo lid, aby přijal Kristovu spravedlnost, která se projevuje poslušností všem Božím příkázáním. - TM 91, 92

V rámci církve toto poselství v maximální možné míře potlačovala většina vedoucích, kteří ho odmítali a neomezeně ovládali komunikační média církve. Když dostal A.T. Jones místo redaktora v časopise Review and Herald, dostal příležitost vyjádřit pečlivě

odůvodněné vysvětlení poselství roku 1888, pochopení zákona v listu Galatským. Znovu zde vydáváme jeho komentář ke Galatským 3,19, neboť velká část konfliktu se soustřeďovala na tento verš a na to, kdy dojde k naplnění věty "dokud nepřijde símě" (katol. překlady: potomstvo).

Povzbuzuji čtenáře k pečlivému studiu tohoto komentáře. Na představení biblického důkazu, který pomáhá posílit klíčové body poselství roku 1888, používá starší A. T. Jones pod vnuknutím Božího Ducha svou typickou logiku, která je ostrá jako břitva. Tento komentář klade základy na rozbití řetězů dlouho zastávaného protestantského stanoviska ke smlouvám, které oslabuje moc spravedlnosti z víry, jež se projevuje v poslušnosti vůči všem Božím přikázáním.

Blahoslavený, kdo předcítá, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají, co je v něm zapsáno, neboť ten čas je blízko. Zj 1,3

K čemu tedy (slouží) zákon?

Review and Herald, 6. únor 1900

Podotýkáme, že slovo "slouží" je přidáno. Ke smyslu opravdu nic nepřidává. Bez něj otázka vyznívá právě tak silně a právě tak jasně: "K čemu tedy zákon? "Jiný překlad zní, " Proč tedy zákon? "

Toto byl pohotový argument "farizeů, kteří uvěřili" proti celému evangelium představovanému Pavlem. A to proto, že evangelium představuje ospravedlnění vírou Krista a ne ze skutků zákona. A vždy, když se prezentovalo, "farizeové, kteří uvěřili", kteří nechápali ospravedlnění nijak jinak, než skutky zákona, vznesli tuto otázku: "Nač tedy zákon?" "Jaké je použití zákona?" Podle nich tato namítající otázka dostatečně vyvracela vše, co by se kdy dalo říct o ospravedlnění vírou bez skutků nějakého zákona.

A vlastně tentýž argument používají i dnes stejným povýšeným, arogantním způsobem "farizeové, kteří věří". Ať jsou dnes v kterékoli části celé země nebo dokonce v jiné zemi představena tvrzení Božího zákona přesně tak, jak jej Bůh napsal, okamžitě povstanou samozvaní kazatelé evangelia, všichni s množstvím námitek a budou proti každému tvrzení Božího zákona, který mají před sebou, protože ten "nikdy nemohl nikoho ospravedlnit". Vyberou a vyhledají každý výraz, který se jen dá v Písmu nalézt, například, "*protože ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk*" (Ř 3,20) a "*zbavili jste se Krista, vy, kteří hledáte ospravedlnění v Zákoně; vypadli jste z milosti.*"(Gal 5,4) atd., a silným hlasem budou volat a pak se energicky dožadovat: "Jaké je použití takového zákona? Nač je dobrý? Nikoho nemůže ospravedlnit."

Zde popsaná scéna je dokonale známá tisícům a tisícům čtenářů časopisu REVIEW AND HERALD a zejména kazatelům evangelia v poselství třetího anděla, které volá všechny lidi k zachovávaní "Božích přikázání a přidržení se víry Ježíše".

Stojí však za povšimnutí, že za dávných dnů tuto námitku nikdy nevznášeli pohané, ale jen "farizeové, kteří uvěřili": nikdy ji nevnesl obyčejný, jednoduchý hříšník, který věděl, že jeho skutky ho nemohou ospravedlnit a který opravdu toužil po ospravedlnění, ale jen ti, kteří tvrdili, že znají Boha a znají ospravedlnění, ale kteří znali pouze ospravedlnění ze svých vlastních skutků zákona. A tak je tomu dokonce i teď.

Proto je tato otázka "K čemu tedy zákon?" Je přítomnou pravdou a bude jí navždy. Pro člověka, jehož chápání ospravedlnění je vlastně ospravedlnění ze skutků, je taková otázka, prezentovaná v námitce, dostatečným vyvrácením všech tvrzení Božího

zákona; a nikdo by nemohl dát silnější důkaz o tom, že jedině jeho chápání ospravedlnění je pouze ze skutků, než že povstane proti Božímu zákonu touto namítající otázkou: "Proč tedy zákon? "" Nač je zákon? "Taková námitka totiž potvrzuje, že podle něj nemůže být pro zákon jakéhokoliv druhu možné žádné použití, pokud neospravedlní člověka, dokonce ani přestupníka.

Ale každý, kdo zná ospravedlnění v pravdě, což je ospravedlnění z víry, zná velmi dobře a může dokonale jasně vidět, že použití zákona může být hojné, zcela mimo myšlenky o možnosti ospravedlnění jeho prostřednictvím. A je tam tedy místo na tuto věcnou otázku.

"Proč tedy zákon?" Odpověď zní:

1. „...*skrze Zákon je poznání hříchu*“ (Řím.3,20) , „...*aby se hřích skrze přikázání stal nadměru hříšným*“.(Řím.7,13), aby lidé, poznajíc nesmírnost hříchu, mohli ocenit velikost spásy, kterou Bůh poslal v daru svého Syna.

A přece se na jiném místě říká: "*A k tomu vešel do toho i zákon, aby se rozhojnil hřích; ale kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost, aby - jak kraloval hřích v smrti - zrovna tak kralovala i milost skrze spravedlnost k věčnému životu skrze Ježíše Krista, našeho Pána*"(Řím 5,20.21).

2. Když se hříšník dozvěděl o velikosti svého hříchu a našel v Pánu Ježíši spásu tak velikou, aby ho zachránila před vším hříchem, a spravedlnost tak úplnou, aby vládla v něm proti vší moci hříchu, stále nachází druhé důležité použití zákona, a sice jeho dosvědčování Boží spravedlnosti, kterou dostal bez zákona. A tak je psáno: "*... protože ze skutků zákona nebude před ním ospravedlněno žádné tělo, neboť skrze zákon poznání hříchu. Ale, teď je zjevena spravedlnost Boží bez zákona, dosvědčovaná ZÁKONEM [zdůraznění přidáno] i proroky, avšak spravedlnost to Boží skrze víru Ježíše Krista cílem všech a na všech věřících. Neboť není rozdílu ...*"(Řím 3,20-23).

Taková a tak mnoho je otázka: "Nač tedy zákon?"

Mravní a obřadní zákon

Review and Herald, 13. únor 1900

"*Nač tedy zákon?*" (Gal 3,19).

Tato otázka "farizeů, kteří uvěřili" se neomezovala na Boží zákon, ačkoli ten - jako hlavní ze všech zákonů - byl v ní samozřejmě nejdůležitější myšlenkou. Ale od počátku této studie knihy Galatským jsme zjistili, že zapojený byl nejen mravní, ale i obřadní zákon - skutečně vše, co Bůh dal. A to proto, že celá služba farizeů byla službou jen zákona, neboť jejich jedinou představou o ospravedlnění bylo ospravedlnění celkem ze zákona a jejich jediná představa o spáse byla spása úplně ze skutků.

Proto u "farizeů, kteří uvěřili" tato otázka sahala až po: Nač tedy lévijský zákon? Nač tedy obětní systém? Nač obřizka? Jaké je použití tohoto všeho, pokud se spása nedá získat ničím z tohoto? Neboť cokoli z toho používali, tak vždy jedině takto, vskutku tyto věci chápali jedině takto.

Očekávali dokonalost od Levitského kněžství, totéž od obřizky a totéž od všeho, co dal Hospodin. Jejich jedinou představou o jejich použití bylo to, že ospravedlnění, spása k nim přichází v dělání těchto věcí - jejich činěním. Ale všechno to byl omyl a překroucení skutečného záměru všeho, co Bůh dal. Ospravedlnění nebylo prostřednictvím žádné z těchto věcí, ani jimi všemi dohromady, o nic víc než z Božího zákona. Ospravedlnění bylo vždy z víry a ten obětní systém a všechny služby a obřady Levitského zákona byly jen Bohem danými prostředky, kterými se víra vyjadřovala: ty oběti byly prostředky k vyjádření víry, kterou již měli ve velké Oběti přinesené Bohem.

A stejnou otázku a z téhož důvodu kladou dnes ve svém nepřátelství proti pravdě evangelia tisíce "farizeů, kteří věří". Jedině z tohoto důvodu je otázka "K čemu tedy zákon?" "dnes živá, a vždy bude živou otázkou všude, kde se káže pravda o evangeliu – neboli ospravedlnění z víry.

Ale existuje i větší důvod, proč je otázka "K čemu tedy zákon?" "živá dnes a stále. Je to pravdivá a vhodná otázka vždy, když se ptáme na pravdu, jaká je v Ježíši. Neboť v celé Boží ekonomice dob Izraele je vzácná pravda, bohaté poučení a slavné světlo pro všechny, kteří by chtěli být vyučováni Bohem. Toto vše tam bylo pro dávný izraelský národ; ale uniklo jim to kvůli jejich tělesnému smýšlení a samo-spravedlnost. A protože to Izrael takto propásl, tisíce těch, co dnes vyznávají, že jsou věřící, klopytají na selháních Izraele, zanedbávají, ba dokonce odmítají všechno to velké bohatství, které Izrael propásl, ale které bylo tehdy a i dnes stále zde pro

všechny lidi. K lidu úplně posledních dnů je napsáno: "*Pamatujte na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébu přednést všemu Izraeli ustanovení a soudy*" (Mal 4,4). A "křesťan, který přijímá pravdu, celou pravdu a nic než pravdu, se bude dívat na biblickou historii v jejím pravém významu. Historie židovské ekonomiky od začátku do konce, přestože se o ní hovoří pohrdavě a s úšklebkem jako o "temném středověku", zjeví při studiu světlo, stále více světla. "

"Nač [je] tedy zákon" levitského kněžství, oběti, zápalné oběti a oběti za hřích, svatyně a její služby? - Byl to všechno jen Bohem ustanovený prostředek k vyjádření víry, kterou již měli a která jim již přinesla Boží spravedlnost bez skutků nějakého zákona.

Levitské kněžství bylo prostředkem k vyjádření víry v to větší kněžství - kněžství Božího Syna - oznámeného v slovech: "*Hospodin řekl mému Pánu. ... Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova*" (Ž 110,1-4). Svatyně a služby tohoto kněžství byly jen prostředkem k vyjádření víry v svatyni a služby kněžství, které je v nebi. Neboť z toho celého systému je hlavní toto: „*Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk*" (Žd 8,1.2).

A tento celý příběh, jak je zde nastíněn, je ukázán v pokynu daném lidu, v knize Leviticus. V 3.Moj. 4,13-20 je řečeno, že když lid zhřešil nevědomě a věc byla skryta před jeho očima, tím že "provedli některý ze zákazů Hospodinových kterýkoli, který se nemá provést, a provinili by se, a pak by byl „*odhalen hřích, kterým zhřešili*" - proti Božímu zákonu, pak mělo shromáždění „*obětovat býčka jako oběť za hřích; přivedou ho před stan setkávání*.“ A starší obce měli položit ruce na hlavu býčka před Hospodinem, vyznají tak hřích obce a vložili ho na býčka. Potom musí být ten býček "*zabit před Hospodinem*". A kněz, který byl pomazán, zanesl "*trochu z krve býčka do stanu setkávání ... namočí prst do krve a pokropí sedmkrát stříkne před Hospodinem na oponu*." "*Trochu krve dá na rohy oltáře, který je před Hospodinem na ve stanu setkávání, ostatní krev vylije ke spodku oltáře pro zápalnou oběť, který je u vchodu do stanu setkávání*". Tak kněz udělal "smíření za ně" a hřích "jim byl odpuštěn".

Byl tam Boží zákon a skrze něj poznání hřichu, činíc je vinnými. Kromě toho tam byla oběť a pokládání hřichu, při vyznání, na oběť jako náhradníka. Pak tam bylo zabití oběti a obětování její krve jejich jménem, a tím provedené smíření a odpuštění jejich hříchů. Bylo tam skrze zákon poznání hřichu a skrze evangelium oběti i odpuštění hřichu a smíření s Bohem.

Ale „*je nemožné, aby krev býků a kozlů odstraňovala hřích*“ (Žd 10,4). Nač je tedy celý tento zákon, svatyně, služba a obřad? Ach! Bylo to "podobnosti na nynější [angl.

tehdejší] čas" "do času napravení". Ale *"přišel Kristus, jako velekněz budoucího dobra skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukama udělaný, to jest ne z tohoto stvoření, vešel ne skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev jednou provždy do svatyně když získal věčné vykoupení"* (Žid 9,11-12).

A s Kristem a v Kristu máme dnes, v roce Páně 1900, podstatu všeho toho, co bylo stínem. V nebeském chrámu je archa jeho svědectví, ve které je svědectví - jeho zákon. *"... skrze Zákon je poznání hříchu"* (Ř 3,20). A skrze evangelium oběti Ježíše Krista a jeho kněžskou službu a oběť jeho krve v nebeské svatyni je odpuštění hříchu *"pro každého, kdo věří"* (Řím 1,16) a spravedlnost v tom, že se stal zajedno s Bohem, v Ježíši Kristu, který je tím smířením.

A jediný rozdíl mezi dobami před Kristem a těmito po Kristu spočívá v tom, že tehdy - protože Kristus ještě nepřišel a neobětoval se, ale měl přijít - mohla být víra v jeho příchod a obětování se vyjádřena jediné tímto způsobem; dokud teď - když už přišel a přinesl sám sebe jako oběť, a vešel do svého kněžství a *"neboť je stále živ, aby se přimlouvá"* (Žd 7,25) za nás - víra se nyní vyjadřuje v chlebu a víně - těle a krvi - a představuje to, co bylo opravdu obětováno. Přinést nyní oběť a mít kněžství a kněžskou službu na zemi by znamenalo popírat, že Kristus, pravá oběť, byl přece jen obětován.

Všechny zákony, které byly dány Izraeli, jak mravní, tak i obřadní, měly tedy jasné a inteligentní použití. A to bez nějakého záměru nebo myšlenky, že ospravedlnění přichází skrze některý z nich - nebo skrze všechny dohromady -, ale že ospravedlnění přichází vždy a JEDINĚ vírou.

A toto je odpověď na otázku "Proč tedy zákon? ", co se týče obřadního zákona. A ze značného a pečlivého studia tohoto tématu jsme zcela přesvědčeni, že v knize Galatským se setkává kniha Římanům a kniha Židům. List Galatským byl napsán buď před listem Římanům nebo před listem Židům. V onom sporu vyvolaném "uvěřivšími farizeji," kteří popletli Galatské křesťany, byl zapojen jak mravní, tak i obřadní zákon; a tak jsou oba zapojeny v listu Galatským a celý základ je pokryt. Poté byla napsána kniha Římanům, která rozvedla a v úplnosti rozebrala tu fázi Galaťanům, která se týká mravního zákona a ospravedlnění, vírou; a byla napsána kniha Židům, která rozvedla a zcela rozebrala tu fázi Galaťanům, která se týká obřadního zákona a ospravedlnění vírou. A věříme tomu, že když se celé téma studuje ještě pečlivěji, stále více bude vidět, že v listu Galatským je obsažen jak list Římanům, tak i list Židům.

Mylné názory o "přidaném zákoně"

Review and Herald, 20. únor 1900

"K ČEMU tedy slouží zákon? Byl přidán kvůli přestoupením" (Gal 3,19).

Řecký termín, který je zde přeložen jako "přidaný" je totéž slovo, které je v Žid 12,19 přeloženo jako "mluvený" ve větě, která se vztahuje na Boží hlas hovořící ze Sinaje, *"ti, kdo ho uslyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno"* je to totéž slovo, které je použito i v 5Moj 5,22, kde je přeloženo jako "přidal" ve větě: *"Tato slova promluvil Hospodin velkým hlasem k celému vašemu shromáždění na hoře z ohně, oblaku a husté temnoty a nic nepřidal."*

Jak v listě Židům, tak v 5Moj je to slovo použito s přímým odkazem na dávání Božího zákona, Deseti přikázání. Zdálo by se tedy, že tato pasáž v listu Galatským by tedy jistě naznačovala, že zákon, na který je zde odvolávka, bude tentýž zákon. Dále to podepírá výraz použitý později v tomto verši, že uvedený zákon byl nařízen "rukou prostředníka". Tedy nakolik je jen *"jeden prostředník mezi Bohem i lidmi, člověk Kristus Ježíš"* (1 Tim 2,5), byla to jistě Kristova ruka, kterou byl tento zákon nařízen. A když se v 5Moj 33,2 hovoří o téže scéně, na kterou se odvolává 5Moj 5,22 a Žid 12,20, říká: *"Hospodin přišel ze Sinaje, zazářil na ně ze Seiru, zaskvěl se z hory Páranu, přišel s desetitisíci svatých, z jeho pravice byl pro ně ohnivý zákon."*

Deset přikázání bylo nejenom napsaných rukou samotného Hospodina, ale byly napsány na kamenné desky, které *"ty desky byly Boží dílo"* (2Moj 32,16) jako i písmo bylo písmem Božím. A tyto desky byly dány rukou Hospodina Mojžíšovi. A i když je Mojžíš rozbil a bylo mu přikázáno vyhotovit druhé, Hospodin na ně znovu napsal svou rukou tentýž zákon, který nejprve napsal na desky, které vyrobil on sám.

Toto však neplatí o žádném jiném zákoně. Je pravda, že obřadní zákon - zákon týkající se obětí, darů, svatyně a celého levitského systému - byl také dán Hospodínem Mojžíšovi, ale nebyl dán Hospodinovou rukou Mojžíšovi. Nepocházel z jeho ruky, ať už napsaný jeho vlastní rukou nebo na deskách vyrobených jeho vlastní rukou. Mojžíšovi ho dal Hospodin a napsán byl zcela Mojžíšem a vůbec ne Hospodínem.

Někteří, když vzali to anglické slovo "přidán" v této větě v Gal 3,19, uvažovali o něm v omezeném anglickém významu "přidán" a předpokládali, že se zde učí, že jakýkoli zákon, na který se zde odvolává, byl nutně přidán jako část té věci a tak byli toho názoru, že byl přidán ke smlouvě s Abrahamem. Takový názor by však byl prostě mylný, neboť v Gal 3,15 je jednoznačně uvedeno, že *"Už potvrzenou závěť (smlouvu) člověka nikdo neruší ani k ní nic nepřipojuje."* Bylo by tedy nemožné, aby se k té

smlouvě něco přidalo. Slovo přeložené v Ga 3,15 jako "přidává¹" (připojuje) není v řečtině totéž jako slovo přeložené v Ga 3,19 jako "přidaný²": ta slova si ani nejsou blízká.

Ze samotného řeckého slova v Ga 3,19 a jeho použití v souvislosti se zákonem v Žid 12,20 a 5Moj 5,22, jakož i jeho dalšího použití v Písmu je jasné, že není nutně naznačeno, že to, na co je odvolávka, by mělo být doslova přidáno ve smyslu matematického přičítání. Jeden výraz, ve kterém je to řecké slovo použito je " *Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno*" (Mt 6,33). Zde je jasné, že výraz je rovnocenný jediné s "dáváním" - "to všechno vám bude dáno" nebo "dostanete všechny tyto věci". Přesně takový je význam v Mk 4,24, kde je náš překlad: "Vám, co posloucháte, bude dáno více" - bude více přidáno. V Sk 12,3 náš překlad zní: "... rozhodl se zatknouti Petra." (B21). Toto přeloženo jako v Gal 3,19 by bylo: "Přidal vzít Petra." Tedy slovo v Gal 3,19 by mohlo být stejně vhodně přeložené: "Nač tedy zákon? Byl vyřčen kvůli přestoupením "nebo" Byl dán kvůli přestoupením." Jeden překlad té věty zní: "Byl stanoven kvůli přestoupením." Jiný je: "Byl uveden" atd. Pravda, přeložit to "Byl přidán" je právě tak dobré, za předpokladu, že se chápe, že slovo "přidáno" vyjadřuje tyto významy a nemá se omezovat na jeho zvláštní význam matematického přičítání, jako přidání "jednoho lokte k velikosti své postavy" (Mt 6,27).

Zákon byl tedy dán, vysloven a přidán kvůli přestoupení. Obstojí tento výrok, že "byl přidán kvůli přestoupení" v případě Božího zákona, Deseti přikázání? Pokud jde o ten zákon, na který se odkazuje v celé diskusi, do níž byly galatské křesťané zapojeni, čili zákon v jeho psané formě, vyjádření jistě platí. Bude to nejen jasně vidět, ale je to jednoznačně uvedeno v pasáži již několikrát citované v těchto "Studiiích o listu Galatským" a my to tady znovu vykládáme:

"Kdyby byl člověk zachovával Boží zákon, který po pádu do hříchu dostal Adam a který zachovával Noe i Abraham, nebylo by třeba zavádět obřizku. Kdyby byli Abrahamovi potomci zůstali věrní smlouvě, jejíž znamením byla obřizka, nebyli by svedeni k modloslužbě a nemuseli by trpět v egyptském otroctví. Mohli mít Boží zákon stále na paměti a nebylo by třeba, aby byl vyhlášen ze Sinaje a zapsán na kamenné desky. Kdyby byl lid dodržoval zásady Desatera, nebyly by zapotřebí další ustanovení, které dal Bůh Mojžíšovi" ("Patriarchové a proroci," 268.1).

---

¹ **G1928** ἐπιδιατάσσομαι [epidiatassomaj] opatřit dodatkem (τίμις co), přidat (τί τιμις co k čemu) (právní t.t.; *Ga 3:15) [1]

² **G4369** προστίθημι [prostithémi] 1. (akt. i med.) připojit (τινά τιμις koho ke komu), přidat (τί τιμις n. τι πρόσ / ἐπί τι i τι ἐπί τιμις co k čemu); rozmnožit; přidělit, propůjčit, udělit, opatřit 2. (podle hebr. pro opis adv.) dále, ještě (také), navíc || προσθεῖς εἶπεν (*L 19:11) pověděl ještě | προσέθετο ... πέμψαι (*L 20:11) dále poslal 3. (pas.) být přidán; být připojen (τιμίς ke komu), být získán (τιμίς pro koho), připojit se [18]

Přesně to odpovídá jiným vyjádřením, pokud jde o vstoupení Božího zákona:

- "Do toho vstoupil zákon, aby se provinění (hřích) rozhojnilo " (Ř 5,20).
- „... aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným" (Řím 7,13).
- "Aby přestoupení vyvrcholila" (Farrarův překlad verše Gal 3,19).
- "S cílem přivodit jeho přestoupení jako přestoupení" (Alford).

Pokračovat budeme příští týden.

Zákon vyslovený kvůli přestoupení

Review and Herald, 27. únor 1900

"*K čemu tedy Zákon? Byl přidán kvůli přestoupením*" (Gal 3,19). Z důkazů předložených minulý týden při studiu listu Galatským je dokonale jasné, že zákon Boží, Deset přikázání, v písemné podobě, tak na deskách z kamene, jakož i načrtnutý ve svých principech v ustanoveních a nařízeních "dodatečných pokynů daných Mojžíšovi", byl vysloven, byl dán, byl přidán kvůli přestoupení lidí. Jako lidé kráčeli dál do temnoty, Hospodin je následoval s přidávanými snahami a s dalšími podrobnostmi, aby je vyvedl na světlo. Vskutku vešli tak hluboko do přestoupení a tmy, že Hospodin je skutečně následoval až tak daleko, že jim dal: "*ustanovení nedobrá*" (Ez 20,25). Celý příběh je rozvyprávěný v následující pasáži:

Boží zákon existoval před stvořením člověka. Andělé se jím řídili. Satan padl, protože překročil zásady Boží vlády. Bůh oznámil svůj zákon Adamovi a Evě po jejich stvoření. Tehdy nebyl ve psané formě, ale podrobně jim ho zopakoval Jehova.

Sobota (šabat) čtvrtého přikázání byla ustanovena v ráji. Když Bůh stvořil svět a člověka na zemi, učinil sobotu pro člověka. Po Adamově hříchu a pádu nebylo z Božího zákona nic odňato. Zásady Deseti přikázání existovaly před pádem a svou povahou byly vhodné pro stav svatého pořádku bytostí. Po pádu se zásady těch předpisů nezměnily, ale byly dány dodatečné předpisy, aby vyhovovaly (uspokojily) člověku v jeho padlém stavu.

Adam učil své potomky Boží zákon, který byl předáván věrným během příštích generací. Ustavičné překračování Božího zákona si vyžádalo záplavu vod na zemi. Noe a jeho rodina ten zákon zachovali. Noe naučil své potomky Desatero. Hospodin si počínaje Adamem dále zachoval pro sebe lid, v jehož srdci byl Jeho zákon. O Abrahamovi říká: "*... protože mne Abraham uposlechl a zachovával, co jsem mu uložil, mé příkazy, má ustanovení a mé zákony.*" (1Moj 26,5).

Kdyby se Abrahamovi potomci drželi odděleni od jiných národů, nebyly by bývali svedeni do modlářství.

Rodin, které nejdříve šly dolů do Egypta, bylo jen několik. Ty se rozmnožily na velký zástup. Někteří pečlivě poučovali své děti o Božím zákoně, ale mnozí z Izraele byli svědky tolika modlářství, že měli o Božím zákoně pomýlené představy.

Aby je Hospodin nechal bez výmluvy, sám sestoupil na vrch Sínaj zahalen slávou a obklopen svými anděly, a tím nejvznešenějším a nejúžasnějším způsobem oznámil svůj zákon Deseti přikázání. Jejich vyučování nesvětil nikomu, ani andělům, ale vyslovil svůj zákon slyšitelným hlasem tak, aby ho slyšel všechen lid. Dokonce ani tehdy nedůvěřoval krátké paměti lidu, který měl sklon k zapomínání jeho požadavků, ale napsal je vlastním Svatým prstem na kamenné desky. Odstranil od nich jakoukoli možnost, aby s jeho svatými předpisy mísili nějakou tradici nebo si jeho požadavky spletli s lidskými zvyklostmi.

Pak se ke svému lidu přiblížil ještě více, k lidu, který se dal tak ochotně svádět na scestí, a nenechal ho jen s deseti předpisy Desatera. Mojžíšovi přikázal, aby napsal, jak ho vyzval, soudy a zákony, dal mu detailní pokyny ohledně toho, co od nich požadoval vykonávat, a tím ochránil deset předpisů, které vyryl do kamenných desek. Tyto konkrétní pokyny a požadavky byly dány na to, aby táhly chybujícího člověka k poslechu mravního zákona, k jehož přestupování je tak náchylný.

Kdyby byl člověk dodržoval Boží zákon, jak byl dán Adamovi po jeho pádu, jak byl uchován v Noemově arše a zachováván Abrahamem, nařízení o obřízce by nebylo bývalo nutné. A kdyby byli potomci Abrahama zachovávali smlouvu - znamením závazku které byla obřízka, nikdy by nezapadli do modlářství, ani by nemuseli trpět zajetím v Egyptě, a nebylo by třeba, aby Bůh vyhlásil svůj zákon ze Sínaje, aby jej vyryl do kamenných desek a ochránil ho jednoznačnými nařízeními a ustanoveními danými Mojžíšovi.

Mojžíš napsal tyto nařízení (soudy) a ustanovení z úst Božích, zatímco s ním byl na oné hoře. Kdyby byl Boží lid poslouchal zásady Deseti přikázání, nebylo by bývalo třeba konkrétních pokynů daných Mojžíšovi, které napsal do knihy, týkajících se jejich povinnosti vůči Bohu a sobě navzájem. Jednoznačné instrukce, které dal Hospodin Mojžíšovi ohledně povinnosti jeho lidu vůči sobě navzájem a vůči cizinci jsou zjednodušené a jednoznačně dané zásady Deseti přikázání, aby nemuseli chybovat.

Hospodin řekl o Izraelcích: *"jelikož neplnili má nařízení, pohrdli mými ustanoveními, znesvětili mé soboty a ohlíželi se za bůžky svých otců. Já jsem jim tedy také dal nedobrá ustanovení a nařízení, v nichž nebudou mít život"* (Ez 20,24-25). Kvůli ustavičné neposlušnosti připojil Hospodin tresty za přestoupení svého zákona, které nebyly pro přestupníka dobré, nebo kterými neměl žít ve své vzpouře.

Přestupováním zákona, který dal Bůh v takovém majestátu a uprostřed nepřístupné slávy (1Tm 6,16), lid často otevřeně opovrhoval velkým Zákonodárcem a trestem byla smrt (" Spirit of Prophecy, "1. sv., Str. 261-265). (Viz také "Patriarchové a proroci," 32. kap. Zákon a smlouvy, odst. 1-4).

Je pravdou, že obětní systém byl také dán - přidán - kvůli přestoupením. Platí to o obětech, které původně přinášel Adam a Abraham: platí to i o levitském systému, daném Izraeli na poušti. Uvedené je to i v pasáži citované v předešlých studiích, následovně: -

"Tehdy [" po pádu "] byl ustanoven systém, který vyžadoval obětování zvířat, aby připomínal padlému člověku to, k čemu přiměl had Evu, aby nevěřila a sice to, že trestem za neposlušnost je smrt. Přestoupení Božího zákona si vynutilo obětní smrt Krista, aby člověku umožnil uniknout trestu a přece zachovat čest Božího zákona (" Spirit of Prophecy, "1. sv., Str. 261).

"I obětní způsob se od dob Adamových zvrhl. Původně jednoduchá, ale významná služba ustanovená Bohem se zvrhla pod vlivem pověry, modlářství, krutostí a rozpustilostí. Dlouhodobým soužitím Izraelců s modloslužebníky pronikly do bohoslužby pohanské zvyklosti. Proto je Hospodin na Sínaji důkladně poučil o tom, jak správně obětovat. Po dokončení stavby svatostánku Bůh z oblaku slávy nad slitovnicí oslovil Mojžíše a dal mu podrobné pokyny o všem, co se týkalo obětního a bohoslužebného pořádku ve svatostánku. Tak dostal Mojžíš obřadní zákon a napsal ho do knihy. Zákon Desatera ze Sínaje však napsal sám Bůh na kamenné desky, které byly s posvátnou úctou uloženy v truhle smlouvy (" Patriarchové a proroci - PP 268.2; Patriarchs and Prophets str. 364, 365).

Ať už o morálním nebo obřadním zákoně tedy platí, že byl dán - přidán - kvůli přestoupení. Otázka tedy zní: "Na který zákon se tedy především odkazuje v tomto odstavci v Gal 3,19?" A z již zaznamenaných upřesnění, co se týká toho, že tento zákon byl "*ustanoven... rukou prostředníka*" (Gal 3,19) a přímého spojení tohoto textu s vyslovením Božího zákona v Žid 12,20 a 5Moj 5,22 musí být jistě pravdou, že zákon, který je především míněn v této pasáži je Boží zákon, Deset přikázání, v písemné podobě na kamenných deskách a v Bibli.

Rukou prostředníka

Review and Herald, 6. březen 1900

"K čemu tedy slouží zákon? Byl přidán pro přestoupení... a byl nařízen skrze anděly, rukou prostředníka" (Gal 3,19).

Tento výrok v Gal 3,19 je v podstatě identický se Štěpánovým výrokem v jeho posledních slovech určených Sanhedrinu, když se ho chystali kamenovat a on jim řekl: *Kterého z proroků vaši otcové nepronásledovali? Zabili ty, kteří předpověděli příchod Spravedlivého; vy jste se nyní stali jeho zrádci a vrahy, vy, kteří jste přijali Zákon skrze anděly, ale nezachovali jste jej.*" (Sk 7,52.53).

Toto Štěpánovo vyjádření, že zákon byl přijat "na nařízení [CEP: prostřednictvím, CSP: skrze anděly] andělů" a to vyjádření v Gal 3,19, že zákon "byl nařízen skrze anděly" jsou totožné; neboť to Štěpánovo slovo přeložené jako "na nařízení" a Pavlovo slovo přeložené jako "nařízený" je přesně totéž řecké slovo, pouze s odlišným časem. Štěpánovo slovo je diatagas³ a Pavlovo diatageis⁴.

Který zákon by to mohl být, který - ať by bylo zahrnuto cokoli jiného - byl především zákonem, na který odkazoval Štěpán, když je - v souvislosti se zákonem, který nezachovali - obvinil, že jsou vrahy? Co je to za zákon, který především není zachován vrahem? Je to Boží zákon - deset přikázání -, z nichž jedno říká: "Nezabiješ." A když je totéž identické slovo použité v Gal 3,19, v téže identické souvislosti, pak, na který zákon se může jediné odkazovat jako především na zákon tam odkazovaný, ať už by byly zahrnuty jakékoliv jiné zákony? Kdyby byl na obou místech nějaký jiný než tentýž zákon, bylo by to prostě úplné znásilnění jednoduchého textu písmu v jeho celé souvislosti. A jelikož nemůže být pochybnosti o tom, na který zákon především odkazuje Štěpán, podobně nelze pochybovat o tom, na který zákon se odkazuje v Gal 3,19, když je použito totéž identické slovo, které použil Štěpán, a v téže souvislosti a přesně ve stejném smyslu.

Jaká myšlenka je tedy vyjádřena ve slovech: "nařízení andělů," "nařízený anděly"? Kořen těch dvou slov použitých Štěpánem a Pavlem je diatasso, což znamená "zařídít, nařídít, stanovit"; "uspořádat a sestavit armádu" na pochod nebo "v bojovém složení". Tedy ten konkrétní výrok ve dvou pasážích je ten, že při dání zákona, na který se odkazuje na těch dvou místech, byli andělé seřazeni v úchvatném seskupení, jako král

---

³ **G1296** διαταγή, ἡς, ἡ [diatagé] nařízení, příkaz || εἰς διαταγὰς ἀγγέλων (*Sk 7:53) z příkazu n. za účasti andělů [2]

⁴ **G1299** διατάσσω [diatassó] (fut. διατάξω, aor. διέταξα, pf. pas. διατέταγμα, part. aor. pas. διαταχθεὶς n. διαταγεὶς) přikázat, nařídít (tví komu, i ak. s inf.), poručit [16]

disponuje svou armádou, nebo generál svými vojsky, a že v přítomnosti tohoto velkého zástupu Božích andělů byl předmětný zákon dán rukou prostředníka.

Jak bylo prezentováno v předešlé studii: nakolik existuje jen "*jeden prostředník mezi Bohem a lidmi - člověk Kristus Ježíš*" (1 Tim 2,5), Kristus je nesporně tím Prostředníkem, jehož rukou byl tento zákon nařízen. A ta scéna je přiblížena v 5Moj 33,2; „*Řekl: Hospodin přišel ze Sínaje, zazářil na ně ze Seíru, zaskvěl se z hory Páranu, přišel s desetitisíci svatých, z jeho pravice byl pro ně ohnivý zákon*“. Z jeho pravice vyšel tento "ohnivý zákon" [CSP, CEP] v písmu na kamenných deskách a také ve výrobě kamenných desek, na které byl zákon napsán ohnivou rukou. neboť: „*Ty desky byly Boží dílo, to písmo bylo Boží písmo, vyryté na deskách*." (2Moj 32,16).

A když Mojžíš ty původní desky rozbil, přestože Mojžíš vytesal dvě desky podobné těm prvním, bylo mu přikázáno, aby je vzal nahoru na vrch. A tam, říká Mojžíš, Hospodin znovu „*napsal na desky stejný zápis, jako ten první, Deset slov, která k vám Hospodin na hoře promluvil z ohně v den shromáždění. Pak mi je Hospodin dal*.“ *Vydal jsem se na cestu, sestoupil z hory a vložil jsem desky do truhly, kterou jsem udělal. Zůstaly tam, jak mi přikázal Hospodin*" (5Moj 10,4.5).

A tak byl dán zákon Deseti přikázání, v neúplnějším smyslu, rukou "*prostředníka mezi Bohem a lidmi - člověka Krista Ježíše*" (1 Tim 2,5) a nebyl dán žádný jiný zákon. Jiný zákon byl dán slovem nebo inspirací Mojžíšovi, který ho napsal svou rukou, ale žádný jiný zákon než ten na kamenných deskách nebyl dán v ruce nebo rukou Prostředníka. Z jeho "ruky" vyšel ten "ohnivý zákon" a z té ruky nevyšel žádný jiný zákon. A když z té "pravice" vyšel ten "ohněv Zákona" (5Moj 33,2; NBK), tehdy byly přítomny tisíce svatých. Tyto desetitisíce svatých byly impozantním a velkolepým zástupem andělů nařízeným, rozestavením, uspořádaným nebeským Králem, aby viděli a vzdali poctu této úžasné transakci té nejúžasnější příležitosti.

Dokonce ani křesťané nikdy skutečně nerozeznali majestátnost a slávu dání zákona na Sinaji - a ta majestátnost a sláva jsou jen pravou mírou důležitosti té události. „... *se na hoře objevilo hřmění, blesky a ohromný oblak a ozval se velmi silný zvuk beraního rohu. "Celá hora Sínaj byla zahalená kouřem, protože na ni sestoupil Hospodin v ohni. Vystupoval z ní kouř jako kouř z hrnčířské pece a celá hora se velice třásla. "Zvuk beraního rohu byl stále silnější a silnější", (2Moj 19,16.18.19)“ Vřava (zvuk) tvého hromobití, víření, blesky osvětlily celý svět, země se chvěla a třásla“ (Ž 77,19). A prostředku té slavné a hrozné scény, když "*Hora plála ohněm doprostřed nebes, byla tma, oblak a hustá temnota*" (5Moj 4,11). "*Tato slova promluvil Hospodin velkým hlasem k celému vašemu shromáždění na hoře z ohně, oblaku a husté temnoty a nic nepřidal*" (5Moj 5,22). A "*Všechen lid v táboře se třásl*" (2Moj 19,16) a "*prosili, aby**

k nim nebylo více mluveno (přidáno)" (Žd 12,19). A pak, svou ohnivou rukou, "napsal je na dvě kamenné desky a dal je" (5Moj 10,4) Mojžíšovi.

"Božích vozů jsou desetitisíce, tisíce tisíců. Panovník je na nich — ve svatosti jako na Sínaji" (Ž 68,18). "Andělé, desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců obklopili Boží lid, když byl shromážděn kolem vrchu, a byli všichni nad nimi, tvoříc tak velký živý svatostánek, z něhož byl vyloučen každý špatný anděl, aby ani jedno slovo, které mělo přijít z Ježíšova hlasu, nebylo v žádné mysli změněno, nebo aby nebyla duši vnuknuta nějaká pochybnost či zlo."

A tak když byl zákon dán na Sínaji, slavný Hospodin a všechen lid byl obklopen nebeským zástupem andělů, rozestavěných, nařízených, seřazených v úhledném šiku. Cherubové se čtyřmi tvářemi a čtyřmi křídly, serafíni se šesti křídly a zářiví andělé v třpytivých zlatých vozech - všichni tito v desetitisících tisíců provázeli Majestát nebe, Prostředníka, když v lásce vyšel z jeho ruky hříšným lidem jeho veliký ohnivý zákon lásky (5Moj 33,2). Tehdy při dání Božího zákona, oněch Deseti přikázání, jistě na Sínaji nebylo majestátnější scény od stvoření světa. A toto je jediný zákon, který byl kdy dán rukou Prostředníka.

Jak může být nějaká otázka nebo pochybnost o tom, že toto je zákon z Gal 3,19, který byl přidán kvůli přestoupením a že byl nařízen anděly rukou prostředníka?

Dokud by nepřišlo símě = druhý příchod

Review and Herald, 13. březen 1900

" *K čemu tedy Zákon? Byl přidán kvůli přestoupením, dokud by nepřišel (símě, BKR) potomek, kterému bylo dáno zaslíbení. Byl ustanoven skrze anděly rukou prostředníka*" (Gal 3,19).

Každou jednotlivou větou tohoto verše, zvažovanou samostatně, jsme zjistili, že Boží zákon – Deset přikázání v písemné podobě, jak byl dán na Sínaji, a jak se nachází v Bibli – je tím zákonem, který je především míněn, a je jediným, který splňuje všechny požadavky všech dosud uvažovaných specifikací. A co teď toto: "... *dokud by nepřišlo símě, jemuž bylo dáno zaslíbení*"?

V listu Galatským jsou odvolávky na dva zákony. To je jasné. Oba byly přidány kvůli přestoupením. Ale který je především ten zákon, na který zní odvolávka na tom místě a v souvislosti s ním? To je zde ta otázka.

Jsou i dva příchody semene, kterým je Kristus a je patřičné a čestné zeptat se: "Na který příchod je odvolávka zde? "Proč by měl někdo jako příchod z této pasáže ustanovit a pevně stanovit ten příchod, který vyžaduje, aby byl jako zákon této pasáže ustanoven a pevně stanoven i zákon, který nesplní požadavky pasáže v jejím kontextu? Právě to se udělalo a je to velkým nedostatkem v obvyklém uvažování o této pasáži Písma.

Ti, kteří jsou nepřáteli Božího zákona v jakékoli podobě a kteří by ho rádi měli zrušen v každé podobě, ale kteří nevědí, že ten zákon by nijak nemohl být zrušen, tento verš vždy pokroutili, aby posloužil v té hrozně pomýlené kauze. Dychtivě se ho chopí a stanoví, že příchod Semene zde zmiňovaného je první příchod Krista. Nedívají se za rámec jednotlivé věty: není to v jejich zájmu, protože jediné použití, jaké mají pro tento text Písma je podpořit jím své rozhodnutí, že Boží zákon je zrušen. Tolik nepřátelé Božího zákona.

Na druhé straně, přátelé Božího zákona vědí, že je pravda, že při prvním Kristově příchodu byl jistý zákon zrušen. A jelikož je tu jakýsi zákon, který byl přidán, "*dokud by nepřišlo símě,*" tito přátelé zákona Božího dovolí, ba dokonce se ustálí na tvrzení nepřátel Božího zákona, že ten příchod, který je zde myšlen, je první Kristův příchod: takže následně je rozhodnuto, že zákon, který byl zrušen je zákon, na který se zde odkazuje. Ale je třeba přiznat, že toto je slabý způsob, jak se dostat na kořen této věci. Nese s sebou spíše aspekt naléhavého nastolení otázky, než skutečného studia a objevení pravdy jako je ve Slově, v zájmu pravdy. V této pasáži ani nikde v tomto

celém kontextu vlastně není nic, co by naznačovalo zrušení nějakého zákona. Tématem je: "K čemu slouží zákon?" Jaký je účel, záměr a cíl zákona?

Ale jsou dva příchody semene. Je ještě jeden, druhý příchod Krista, jakož zde byl i ten první. Je nemožné, aby byl tento druhý příchod Semene tím příchodem, na který se odkazuje v této pasáži? V Písmu jsou i jiná podobná vyjádření.

Například Ez 21,32. Když mluví o složení královské čepice a koruny judského krále, říká: "*Sutiny, sutiny, v sutiny ji proměním. Ani ty ještě takové nebyly, až do příchodu toho, jemuž náleží soud — já mu ho dám*" Co je toto za příchod? Na tuto otázku se dá odpovědět jen zvážením faktů v daném případě: on přišel, ale místo toho, aby přijal tu korunu, dostal korunu z trní; namísto toho, aby se posadil na ten trůn, byl přibit na kříž. A tak víme, že toto nebyl ten příchod, na který je odvolávka v textu, ale že je to jeho druhý příchod, když je usazen na trůně Davida, svého otce (Lk 1,32) „*a na hlavě měl mnoho diadémů;*“ (Zj 19,12). To tehdy se „*království světa stalo královstvím našeho Pána a jeho Krista, a bude kralovat na věky věků*“ (Zj 11,15). A toto je příchod toho, jemuž náleží soud, to jest, na kterého je odvolávka v textu, a pak mu to bude dáno.

Znovu je napsáno, že semeno ženy by mělo rozdrtit hadovi hlavu (1Moj 3,15). To semeno přišlo a nerozdrtilo hadovi hlavu, místo toho bylo samo rozdrceno (Iz 53,5). A poté, co přišlo a bylo tak rozdrceno (on), až k smrti, znovu vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa - a ještě třicet let po těchto událostech bylo napsáno: "*A Bůh pokoje brzo srazí satana pod vaše nohy*" (Řím 16,20).

V Dan 2 je psáno: "*Za dnů oněch králů ale Bůh nebes nastolí království, jež nebude zničeno navěky ani to království nebude přenecháno jinému lidu. Ono rozdrtí a ukončí všechna tato království, ale samo bude stát navěky*" (Dan 2,44). Všichni víme, že dnešní kazatelé obecně zastávají názor, že toto se stalo při prvním příchodu Krista: že tam se utřhl kámen, který nebyl v rukou, a bude se kutálet a kutálet, dokud nenaplní celou zem. Ale MY víme, že když byl tady, řekl: "*Moje království není z tohoto světa*" a "*není odtud*" (Jan 18,36). A tak víme, že toto písmo se naplní při jeho druhém příchodu.

Proč by mělo být považováno za nemožné, aby se verš Gal 3,19 vztahoval na Kristův druhý příchod? Podívejte se na situaci v daném textu v jeho kontextu: "... *dokud by nepřišlo símě, jemuž bylo dáno zaslíbení.*" Jaké zaslíbení? - Nepochybně zaslíbení dědictví: jak je psáno: "Jestliže je dědictví za zákona, pak již ne ze zaslíbení." Ale, Abrahamovi daroval Bůh z milosti skrze zaslíbení. Tak co tedy zákon? Byl přidán pro přestoupení, dokud by nepřišlo símě "(Gal 3,18.19). Je tedy stanoveno samotným Slovem, že zaslíbení, na které se odkazuje je zaslíbení dědictví. A ať je zákon, na

který se zde odkazuje, jakýkoliv, je dán, přidán, dokud nepříjde Ten, komu bylo dáno zaslíbení dědictví.

Dostal při svém prvním příchodu něco z dědictví? - Ne, o nic víc než Abraham, kterému s ním bylo dáno zaslíbení. "*Neměl, kde by hlavu složil.*" (Mt 8,20). A stejně o něm platilo, jako u Abrahama, že nedostal "*v ní za dědictví ani píď země*" (Sk 7,5).

Všimněte si zejména to, že ta věta zní: „... dokud by nepřišlo símě, kterému" (Gal 3,19) - ne ohledně kterého, ale - KTERÉMU "bylo dáno zaslíbení". Čili to zaslíbení, o kterém je zde zmínka, bylo dáno JEMU, osobně a ne jen tak někomu, co se týče toho slova „kterému“. Ale textem je stanoveno, že to zaslíbení je zaslíbení dědictví. Toto zaslíbení bylo dáno Abrahamovi a jeho semeni, kterým je Kristus, a toto se učinilo, když bylo zaslíbení dáno Abrahamovi. Ale dále bylo dáno i samotnému SEMENI osobně, kterým je Kristus. Přečtěte si to v 2. žalmu: "*Hospodin mi řekl: Ty jsi můj syn; já jsem tě dnes zplodil. Požádej mě a dám ti národy do dědictví. Tvým vlastnictvím budou i končiny země*" (Ž 2,7.8). Zde je zaslíbení dědictví dané přímo semeni, kterým je Kristus.

Tak a teď, kdy je toto zaslíbení naplněno? Až když mělo být něco uděláno, spraveno nebo zavedeno, "dokud by nepřišlo símě, „KTERÉMU" bylo dáno to zaslíbení, pak který příchod by byl tím pravým, jediným, logickým, který by mohl přicházet v úvahu? - Očividně ten příchod, který by byl při přijetí dědictví, NA KTERÉ SE ODKAZUJE V ZASLÍBENÍ a jehož jedině se zaslíbení týká.

Proto, berouce v úvahu, za jaké je zaslíbení v Písmu očividně prohlášeno - za zaslíbení dědictví - a berouce v úvahu, že toto zaslíbení se týká zejména a nadevše jeho druhého příchodu, je zjevné, že druhý příchod Krista, spíše než jeho první, je tím, na který se odkazuje ve větě "dokud by nepřišlo símě, jemuž bylo dáno zaslíbení."

A jelikož jsme každou druhou polovinou verše zjistili, že Boží zákon, jak byl dán na kamenných deskách na Sínaji a do Bible je ten, na který se přednostně odkazuje a ten jediný, který splní všechny specifikace všech vět; a jelikož příchod, na který se v této větě odkazuje je příchod v souvislosti s dědictvím a jeho přijetím, toto bez jakékoliv možnosti polemiky uzavírá, že Boží zákon, Deset přikázání, jak byl dán na kamenných deskách a v Bibli, musí zůstat v plné platnosti a závaznosti až do druhého příchodu Krista a konce světa. A všichni víme, že ani potom nebude zrušen.

Vždy je pravdou, že ty texty Písma, na které se Satan soustřeďuje a houževnatě je používá k prokázání zrušení Božího zákona, jsou přesně ty, které – když skutečně pochopíme – nejpersvědčivěji a nejkrásněji ukazují jeho věčnou celistvost a závaznost.

Podívejme se blíže na toto další téma. Dědictví je ta věc, na kterou se odkazuje v zaslíbení. S čím se však dědictví spojuje? Očividně - a jedině - s Boží smlouvou s Abrahamem – tou věčnou smlouvou. Všimněte si v kontextu, že *"smlouvu [čili smlouvu s Abrahamem, tu věčnou smlouvu], kterou předtím potvrdil Bůh, vztahující se na Krista, neruší Zákon vydaný po čtyřech stech třiceti letech, aby tak příslib [zaslíbení o dědictví té smlouvy] zbavil platnosti"* (Gal 3,17).

Jak jsme viděli v předchozím studiu, právě dědictví je ta velká věc ve smlouvě s Abrahamem, té věčné smlouvě. Bůh vskutku uzavřel smlouvu s Abrahamem v příslibu daném Abrahamovi, že zdědí to, co Bůh zaslíbil. Neboť poté, co mu to Bůh slíbil, Abraham řekl: "... podle čeho poznám, že ji budu vlastnit? "A jako odpověď s ním Bůh uzavřel tu pokrevní smlouvu, ve které dal do zástavy svůj vlastní život, že zaslíbení o dědictví neselže. (1Moj 15,8-18).

A jak jsme také zjistili v minulém studiu, vše, co kdy vešlo po uzavření té smlouvy, bylo - v požehnání lidí - umožnit jim, aby dosáhli plnosti té smlouvy a dědictví, jehož je ta věčná smlouva zárukou. A přesně toto bylo cílem dáni Božího zákona na kamenných deskách na hoře Sínaj, a v Bibli. Kdyby byli lidé zachovali tu smlouvu, byli by měli Boží zákon stále na paměti, a nebylo by bývalo nutné, aby byl prohlášen ze Sínaje nebo vyrytý do kamenných desek. "Cílem toho zákona, tak napsaného a daného lidem, přinášejícího přestoupení k vrcholu, způsobujícího, že hříchy se rozhojnily, bylo a je, aby lidé mohli najít Kristovu milost mnohem hojnější - aby skrze Něho dosáhli plnosti té věčné smlouvy s Abrahamem, a tedy to dědictví, jehož ta smlouva byla a je zárukou.

A když dovolíme, aby ten příchod semene, kterému bylo dáno zaslíbení dědictví, byl druhý Kristův příchod a ne jeho první - dává to Božímu zákonu v jeho psané podobě příležitost naplnit jeho velký záměr, kterým je – přivést lidi skrze víru v Krista k plnosti té věčné smlouvy. Plnost té věčné smlouvy je Boží spravedlnost - zachovávaní přikázání a víra Ježíšova. A lidé musí být přivedeni k plnosti té věčné smlouvy, aby dostali dědictví, jehož je ta věčná smlouva zárukou.

Správnost a pravdivost tohoto názoru zdůrazňuje fakt, že věčná smlouva není naplněna ve své plnosti ve věřících až do druhého příchodu Krista, čili dokud skutečně nepřijde semeno, kterému bylo dáno zaslíbení o dědictví.

Jedním ustanovením té věčné smlouvy je: *"Svůj zákon dám do jejich nitra a zapíšu jej na jejich srdce"* (Jer 31,33). A to ustanovení se nedosáhne v plnosti, dokud lidé nebudou hlásáním trojandělského poselství přivedeni ke skutečnému zachovávaní "Božích přikázání a víry Ježíšovy", takže Pán, hledíce na ně dolů z nebe, může

v dokonalé pravdě říci: „... to jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru" (Zj 14,12).

Dalším ustanovením té smlouvy je: " A nikdo už nebude učit svého spoluobčana a nikdo svého bratra slovy: ‚Poznej Pána‘, neboť mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího z nich" Žid 8,11. Ačkoli nyní žijeme v dobách nové smlouvy právě tak reálně jako Abraham, přece ani svět, ani my jsme nedospěli do bodu, že by už nebylo nutné, aby už nikdo nemusel učit svého bližního nebo svého bratra řkouce: Poznej Pána! A tato část věčné smlouvy se nenaplní v plnosti, dokud - skrze požehnání a moc Boží v poselství třetího anděla se dokoná tajemství Boží (Kol 1,26. 27; Zj 10,7).

Není třeba, abychom se zde zabývali všemi klauzulemi nové smlouvy, jednou za druhou. Tyto postačují k ilustrování pravdy, že věčná smlouva, nová smlouva, smlouva s Abrahamem, která je zárukou dědictví zaslíbeného semeni, se nenaplní v plnosti v těch, kteří ji přijímají, až do druhého příchodu Krista.

A pokud to není podle předložených textů Písma dostatečně jasné nebo přesvědčivé, přečtěte si následující věty ze svědectví Ježíšova, kterým je Duch prorocký:

Byla půlnoc, kdy se Bůh rozhodl vysvobodit svůj lid. Když se jim bezbožní kolem posmívali, ukázalo se znenadání slunce v plné síle a měsíc se zastavil. Bezbožní hleděli na tuto scénu v úžasu, zatímco svatí, naplnění posvátnou radostí, pozorovali znamení svého vysvobození. Znamení a divy následovaly rychle za sebou. Bylo zřejmé, že se vše vymklo ze svého obvyklého pořádku. Řeky přestaly téct, temné a těžké mraky vystupovaly na nebi a narážely do sebe. Ale bylo tam jedno jasné místo stálé, neslábnoucí slávy, odkud zazníval Boží hlas jako hukot mnohých vod a oťrásal nebem i zemí. Nastalo mohutné zemětřesení. Hroby se otvíraly a věřící, kteří zemřeli v době hlásání poselství třetího anděla a zachovávali sobotu, vycházeli oslaveni ze svých prachových lůžek, aby slyšeli smlouvu klidu, kterou Bůh hodlal uzavřít s těmi, kteří zachovávali jeho zákon.

Nebe se otevíralo a zavíralo a bylo v pohybu. Vrchy se třásly jako třtina ve větru a vyvrhovaly rozeklané balvany všude kolem. More vřelo jako v hrnci a vyhazovalo kameny na pevninu. A když Bůh oznamoval den a hodinu Ježíšova příchodu a uzavíral věčnou smlouvu se svým lidem, vyřkl vždy jednu větu, pak se odmlčel a jeho slova se zatím rozléhala po celé zemi. Boží Izrael stál se zraky upřenýma vzhůru a naslouchal slovům, který vycházely z úst Hospodinových a zněly zemí jako dunění

hromů... Bezbožní se kvůli té slávě nemohli na ně [na svaté] dívat. A když bylo vyřčeno věčné požehnání nad těmi, kteří oslavovali Boha zachováváním Jeho svaté soboty, zazněl silný pokřik vítězství nad šelmou a jejím obrazem (" Rané spisy "- Early Writings, str. 145, 146).

I následující citát, ačkoli se v podstatě týká toho, toho předešlého, obsahuje vyjádření, kvůli kterým stojí za to uvést je v této souvislosti:

"Pokud se davy zlomyslných lidí budou za vítězného pokřiku, výsměchu a zlořečení vrhat na své oběti, zem zahalí hustá mlha, černější než nejtemnější noc. Každou modlíci se skupinu jakoby obklopovala duha slávy Božího trůnu. Rozzuření pronásledovatelé se náhle zastaví a jejich posměšný křik ztichne. Pozapomenou, na koho vlastně vražedně útočili a v strašných předtuchách budou sledovat duhu - znamení Boží smlouvy - a před jejím pronikavou září se budou chtít skrýt. (VSV 456.3) ... Na rozbořené obloze se objeví mimořádně jasné místo. Z nebe promluví mocný Boží hlas: "Stalo se!" Tento hlas otrásá nebem i zemí. Nastane "velké zemětřesení, jaké nebylo, co je člověk na zemi", tak silně se bude třást zem. (VSV 457.1 + 2.. Pootevírají se hroby a " *Tu mnozí z těch, kdo spí v prachu země, procitnou, jedni pro život věčný, ale druzí k naprosté hanbě pro věčnou ohavnost*" (Dan 12,2). Ti, co zemřeli ve víře v poselství třetího anděla, vyjdou z hrobů oslavení, aby slyšeli Boží smlouvu pokoje spolu s těmi, kteří zachovávali Boží zákon. (VSV 457.3).

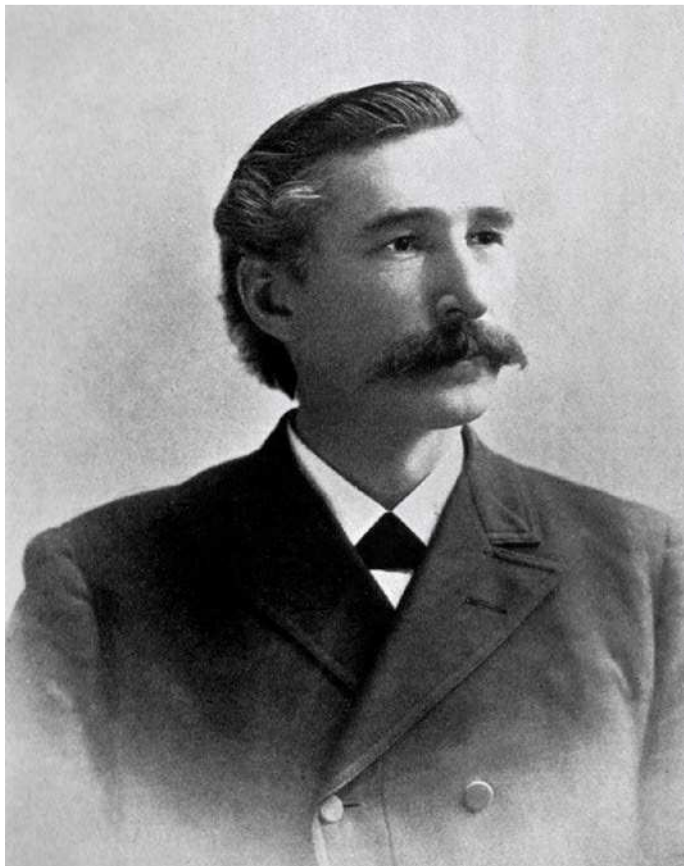
Z nebe je slyšet Boží hlas oznamující den a hodinu druhého příchodu Ježíše Krista a připomínající Božímu lidu věčnou smlouvu. (VSV 459.3)

Krátce nato se od východu objeví nepatrný tmavý obláček, jakoby polovina lidské dlaně. Bude to oblak obklopující Spasitele. Z dálky se může zdát, jako by ho zahalovala tma. Boží lid v tom pozná znamení Syna člověka. Lidé budou sledovat tiše a uctivě, jak se blíží k zemi, jak se vyjasňuje a je stále hezčí. Nakonec bude z něj velký bílý oblak. Jeho základem je sláva podobná stravujícímu ohni, nad kterým se klene duha smlouvy "(VSV 459.4 -" Great Controversy "str. 635-641).

A když Boží svatí takto dosáhli plnost věčné smlouvy, smlouvy s Abrahamem, když se tak skuteční záměr dáný zákonem ze Sínaje, a v Bibli, zákon pak nebude zrušen, ale budeme ho mít stále na paměti, v srdci, v duši, právě tak jako Adam, Enoch, Noe a Abraham, když ještě nebylo "třeba, aby byl vyhlášen ze Sínaje a zapsán na kamenné desky" (PP 268.1). Místo toho, aby byl pak zrušen, bude lidmi zachováván a prožívaný plněji a dokonaleji, než kdykoliv předtím.

A toto je to, "na co slouží zákon". A právě kvůli tomuto "byl přidán pro přestoupení, dokud by nepřišlo símě, jemuž bylo dáno zaslíbení [dědictví], a byl nařízen skrze [prostřednictvím, velkým zástupem] anděly, rukou prostředníka."

Jsme pevně přesvědčeni o tom, že verši v Gal 3,19 a zbytku kapitoly a celé knize mohou adventisté sedmého dne věnovat upřímnější a mnohem prospěšnější studium, než jakému jsme ho kdy podrobili my nebo někdo jiný.

K čemu tedy zákon
Aneb komentář ke Galatským 3:19
A. T. Jones